

Peter Nielsen: Det forslag, der er til behandling her i dag om almindelig omsætningsafgift, er jo en uændret genfremsættelse af det lovforslag, der kom i maj i år, og derfor skulle det vel ikke behøve mange kommentarer; men jeg ønsker alligevel at knytte et par enkelte bemærkninger til det genfremsatte forslag, idet der jo er sket en del i mellemtiden.

Begrundelsen for lovforslagets fremsættelse har hele tiden været, at der i visse dele af befolkningen har været et ønske om at overflytte beskatningen fra indtægt til forbrug, og det har jo været et særligt ønske fra oppositionens side. Det har været diskuteret ofte her i det høje ting, og der har ofte været talt om, at man skulle foretage en sådan omflytning.

Jeg skal ikke trætte med en lang historisk redegørelse, men gøre opmærksom på, at dette med den almindelige omsætningsafgift begyndte her i foråret 1962, da daværende finansminister Kampmann ønskede at imødekomme oppositionen og derfor kom med et forslag om en detailomsætningsafgift. Det kunne imidlertid ikke samle flertal, og under forhandlingerne gik man over til en engrosoms. Den har jo virket nogle år, og jeg erkender, at den kan være praktisk at arbejde med, bl. a. er det nemmere at lave undtagelse for bl. a. fødevarer o. lign., end det ville være med en detailoms, men den har altså også vist sig at være besværlig for dele af industrien, håndværket og handelen.

Ønsket om en overgang til en yderligere forbrugsbeskatning blev efterhånden skærpet, og det betød, at tanken om en merværdiafgift opstod. Den 31. december 1964 kom der en betænkning, hvori det forklaredes, hvordan en sådan almindelig omsætningsafgift kunne etableres. Det var en meget omfattende betænkning, og det var også en meget praktisk betænkning, der tillige gav anvisninger på, hvordan en sådan omsætningsafgift vil virke. Jeg vil gerne understrege denne dato, den 31. december. Det er nu altså næsten 10 måneder siden,

at man fik de rent faktiske oplysninger vedrørende en eventuel meromsætningsafgift, og midt i maj fik man altså det rent konkrete forslag, som folketinget og det af folketinget nedsatte udvalg skulle arbejde med, således at det skulle kunne vedtages i en septembersamling, og således at denne meroms skulle kunne træde i kraft den 1. januar 1966.

Jeg har sagt alt dette, der altså er historie, og som måske er kendt af hvert enkelt folketingsmedlem, for at gøre opmærksom på, at folketinget har haft tid til at sætte sig ind i hele systemet vedrørende denne meroms, og at vi godt kunne have haft forslaget vedtaget i september med ikrafttræden til 1. januar. Jeg skal imidlertid ikke fordybe mig særligt i dette, for det er jo historie, og det betyder altså kun nu, at vi skal fortsætte med alt dette.

Der er i befolkningen en udbredt lyst til en skattereform. Vi er alle her i folketinget enige om, at vi skal have en skattereform, men det er jo altså folketinget, der foretager en udsættelse gang på gang. Det kan være meget morsomt at høre om en vakkende regering, der ikke ved, hvad den vil, og om den handlekraftige opposition o. s. v. Jeg skal egentlig lade alt det ligge, nu har vi jo lige haft en åbningsdebat. Grunden til, at vi ikke får en skattereform, er, at oppositionen ønsker mere og mere tid til at betænke sig på, hvad den vil.

Det væsentlige spørgsmål for en del af oppositionen er vel: skal vi have detail- eller meroms her i landet? Ja, inden for V og R grubler man i dag over meget og meget, og det er vel også et af de væsentligste spørgsmål, men mon vi efterhånden ikke har fået erfaring for fra udvalgsarbejdet, ved samtale med erhvervsorganisationer og ved modtagelse af de mange deputationer og henvendelser, at den allerstørste del af erhvervslivet i virkeligheden ønsker en meroms. Det er selvfølgelig rigtigt — og det er vel derfor, der tælles på knapperne i øjeblikket — at ved en detailoms skal man have knap så megen registrering. Hele land-